

OHLE JEŠTĚ POHÁDKA NENÍ

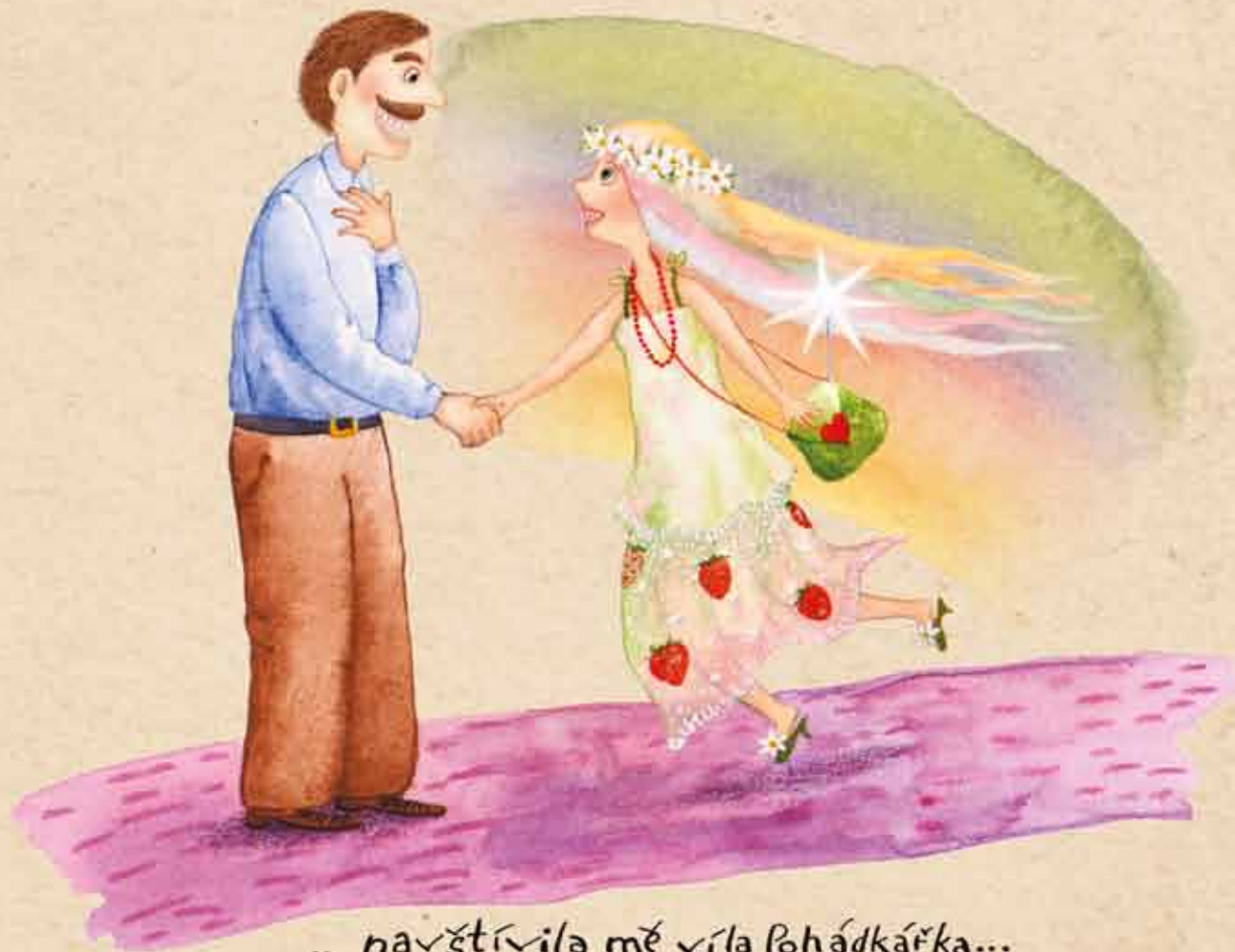
Barnabášek je skutečný čtyřletý kluk, který žije s maminkou a tatínkem v Rumunsku, ve městě Kluži, a doma mluví maďarsky. Je stejně skutečný jako vy. Správně se jmenuje Barnabáš, ale je ještě malý a to jméno se k němu tak úplně nehodí. Až bude veliký a nechá si narůst knír, možná dokonce i plnovous, ožení se, bude mít děti a bude řídit auto (spíš lokomotivu), tak mu všichni budou říkat Barnabáši. Zatím ale chodí teprve do školky, do oddělení starších dětí, i když je ze všech dětí v téhle skupině úplně nejmladší.

Je to můj syn. Když jsem napsal první pohádku, ještě mu nebyly ani tři roky. V době, kdy tahle knížka vyšla poprvé, už mu bylo pět let. A až si ji přečtete vy, bude už Barnabášek možná chodit do první třídy.

Většinu pohádek jsem napsal, když Barnabášek zažil něco zajímavého. A tak je skoro ve všech pohádkách

BARNABÁŠEK

... navštívila mě víla Pohádkářka...

malé semínko pravdy. Pak už stačilo jen počkat, až budu mít dobrý den, navštívila mě víla Pohádkářka, semínko vyklíčilo, zazelenalo se a urodila se pohádka o Barnabáškově.

Barnabášek má pohádky o sobě také rád. Jednou, když právě odcházel do školky, se ve dveřích otočil a velice vážně mě požádal: „Tati, než přijdu domů, napiš o mně pohádku. Slibuješ?“

„Slibuju,“ odpověděl jsem. A svůj slib jsem dodržel.

Ve většině pohádek o Barnabáškově se dějí věci, které se určitě přihodily i vám, i když třeba trochu jinak. Jsem si docela jistý, že už jste se seznámili s kočkou i se psem, že jste se někdy vypravili sami na nákup, že jste se učili jezdit na kole, že v zimě sáňkujete a že už jste jeli vlakem (i když třeba ne v lokomotivě jako Barnabášek). Možná že už jste navštívili hlavní město, jeli jste metrem a třeba jste už byli i u moře. A určitě byste se rádi setkali s Ježíškem. (Barnabáškově se to už podařilo!)

Ale v knížce se dočtete i o jiných, ne tak všedních dobrodružstvích: jak se skamarádil s kouzelným vysavačem, o ctižádostivé Maličké podzemní dráze nebo o tom, jak si Barnabášek opatřil vlastní mluvící autobus jménem Barnabus. A jednou ráno se dokonce probudil coby princ!

Protože Barnabášek jako většina ostatních dětí poslouchá večer před usnutím pohádky, knížka začíná tím, jak to u něj doma vypadá, když je čas jít na kutě.

Barnabášek si rád nechal zdát něco hezkého, ale spát chodil jen s velkou nechutí. Myslel si, že spaní je hloupost, když si člověk místo toho může například hrát.

Z toho důvodu se všemožně bránil, když nastal čas lehnout si do postýlky, přestože už samou únavou zíval. Odchod na kutě mu proto obvykle trval dlouho, předlouho.

Barnabášek se po večeri vždycky měl převléknout do pyžama, tedy kdyby chtěl. Ale on místo toho vyklouzl mamince z náruče a začal skákat po posteli.

Potom si Barnabášek měl vzít jako každý večer vitaminové kapky, ale on místo toho pevně sevřel rty.

Potom mu chtěla maminka vyčistit zuby, ale Barnabášek jí kartáček sebral a chtěl si zuby čistit sám.

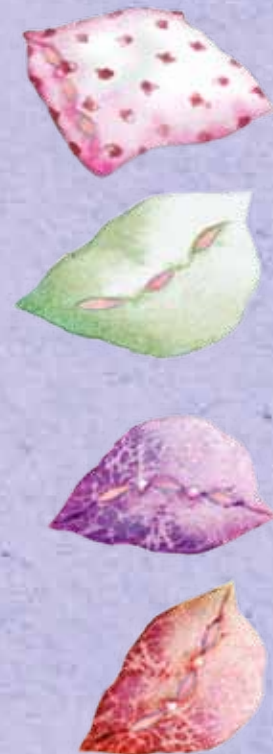
Potom měl Barnabášek vlézt do postýlky, ale místo toho zalezl pod ni a nechtěl za žádnou cenu vylézt.

Potom měl Barnabášek poslouchat pohádku. Tomu se nijak nebránil, ovšem když pohádka skončila, nestačilo mu to a hned chtěl další.

Potom se měl Barnabášek rozhodnout, jestli bude spát s Míšou, nebo s Čuníkem, ale místo toho raději nanosil do postele osm autíček, dva traktory a vláček.

Potom si měl Barnabášek s maminkou a tatínkem zazpívat písničku, ale místo toho raději křičel.

Potom se měl pomodlit, ale buď vůbec nechtěl začít, nebo s modlitbou nechtěl skončit.

Potom už měl být potichu a zavřít oči, ale začal křičet: „Já chci napít!“

Potom se měl otočit na druhý bok a usnout, ale zase se dal do křiku: „Maminko, pojd' mě držet za ruku!“

Potom si chtěl Barnabášek vymyslet ještě něco dalšího, jen aby nemusel spát, ale to už přišla víla Pohádkářka, dala mu pusku na čelíčko a Barnabášek usnul, jako když ho do vody hodí.

POHÁDKA O TVAROHOVÉ TYČINCE A ŽELÉ V CUKRU

(mňam, to je určitě pak dobrý!)

Barnabášek nikdy nebyl rád, když tatínek musel někam odjet. Smířil se s tím jen proto, že věděl, že se tatínek zase vrátí domů.

Tatínek většinou přijel z Bukurešti, z Budapešti nebo z ještě větší dálky až pozdě v noci. Barnabášek se vždycky před usnutím s maminkou modlil za to, aby se tatínkovi dobře cestovalo a co nejdřív dorazil domů. Barnabášek se modlíval i za to, aby mu tatínek přivezl něco na zub. Klidně to mohla být jen maličkost, ale ať mu tatínek z té dálky, kde byl, něco přiveze a pak ať mu vypráví, čím cestoval, jestli autobusem, vlakem nebo letadlem. Jakou barvu měla lokomotiva, kolik dveří měl autobus, jestli mělo letadlo vrtule nebo jestli to bylo takové to, co po něm na nebi zůstává bílá čára. Jestli přijel v lůžkovém vagonu nebo takovým tím krásným novým vlakem, kde jsou i malé stolečky a dveře se otevírají stisknutím knoflíku. Když cestoval tatínek autobusem, vyptával se Barnabášek, jestli v něm byla televize a jestli mu celníci kontrolovali tašku nebo ne.

Když už ležel v postýlce, většinou se rozhodl, že neusne, protože chce slyšet, až v zámku zarachotí klíč a tatínek bude doma. Po chvíli ho ale napadlo, že tatínek může přijet, jen když Barnabášek už bude spát. A tak si začal představovat, že je na cestě s tatínkem, že všude chodí spolu a Barnabášek tatínkovi se vším pomáhá. Třeba mu nosí velkou tašku nebo běží napřed koupit lístek na autobus. A určitě by dokázal tatínkovi pohlídat propisku i brýle.

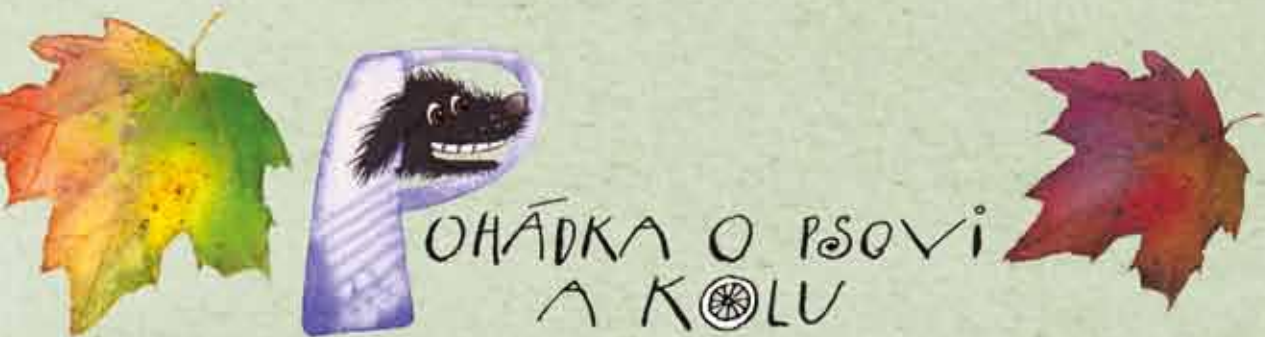
... dokázal by tatínkovi
pohlídat propisku i brýle...

Nejlepší je to vždycky ráno, když se Barnabášek probudí a tatínek už je doma. To se Barnabášek potichu vplíží do kuchyně, otevře tatínkovu tašku a začne se v ní přehrabovat. Když najde želé v cukru, ví, že byl tatínek v Bukurešti, když nenajde nic, přistrčí k ledničce kostkovanou židličku, vyleze na ni a ledničku otevře. (Tatínek ani maminka samozřejmě nevědí, že si

Barnabášek už dokáže otevřít ledničku.) Když uvnitř stojí krabička plná tvarohových tyčinek, je jisté, že se tatínek vrátil z Budapešti.

To pak Barnabášek ledničku zase zavře, utíká do ložnice, skočí na postel, zavrtá se mezi tatínka a maminku a tak moc, jak jen to jde, obejmě tatínka kolem krku. Tatínek se rozkašle a začne lapat po dechu maminka Barnabáška okřikne, proč tatínka škrtí, když se sotva vrátil domů z dlouhé cesty. Barnabáškovi to ale nevadí. Jen on sám totiž ví, kolikrát tatínka musí obejmout, aby si vynahradil, co zameškal, když byl tatínek pryč.

POHÁDKA O PSOVI A KOLU

Ke třetím narozeninám dostal Barnabášek překrásné kolo. Mělo dvě velká kola, dvě malá kolečka, ochranné sklo proti větru, nádrž na benzin, sirénu, a dokonce i modrý telefon. Kolo bylo modré a velkými písmeny na něm bylo napsáno POLICIE. Bylo to opravdické policejní kolo.

Barnabášek na něj dával velký pozor. Každý večer ho utřel hadrem, i když bylo čisté. V poledne, když přišel ze školky, kolo vždycky vytáhl, a než maminka dovařila oběd, jezdil na něm sem a tam po dvoře.

Odpoledne, když se vrátil tatínek, spolu vytáhli kolo na ulici, kde se dal ujet mnohem větší kus. Když měl tatínek špatnou náladu, tak dojeli jen k prvnímu kandelábru, ale když byl v dobrém rozmaru, došlapal Barnabášek až k ob-

chodu na rohu. Jen jedinou věc mu tatínek přísně zakázal: že nikdy nesmí zahrnout za roh a zmizet mu z dohledu.

Barnabášek tohle pravidlo nedodržel jen jednou, ale vzápětí toho litoval. Už uběhl týden ode dne, kdy začala školka, a Barnabášek chtěl vyzkoušet, jak rychle dokáže na kole šlapat. Rozjel se ale tak rychle, že před obchodem už nedokázal zastavit a zahrnul do vedlejší ulice. Málem se tam srazil s tetou Gizelou, která právě venčila Velkého Černého Psa. Barnabášek honem vyhrkl „rukulíbám“ a stejně rychle zase zabočil zpátky.

Co se ale nestalo! Velkému Černému Psovi se zalíbilo Barnabáškovo policejní kolo. Hlavně ta dvě velká a dvě malá kola. Vyřítíl se za Barnabáškem a hlasitě se rozštěkal.

Ve skutečnosti říkal asi tohle: „Barnabášku, máš moc pěkné kolo, jen mi vrtá hlavou, proč se ta kola tak rychle točí. Otáčejí se pořád víc a víc a já to nedokážu pochopit! Vysvětli mi to!“

Barnabášek ale psí řeči nerozuměl. Jen koutkem oka viděl, že se huňatý Velký Černý Pes žene za ním a hlasitě štěká. Proto se rozjel zpátky ještě rychleji a skočil i s kolem tatínkovi do náruče takovým obloukem, že by mu to záviděli i akrobati v cirkusu.

Až na tenhle jediný případ ale Barnabášek jezdil s tatínkem po ulici na kole moc rád. Tety a strýčkové ze sousedství jeho kolo vždycky obdivovali, chválili ho, jak je šikovný, a jednou si dokonce Zoli, kterému bylo už šest a který bydlel v patrovém domě se zelenou brankou, chtěl od něj kolo vypůjčit. Barnabášek zrychlil a na Zoliho se ani nepodíval, ale tatínek se na něj zamračil, a tak z kola slezl a na chvíli

ho Zolimu půjčil, aby se projel. Ale pošeptal mu: „Jen chvíličku!“

Jednou ale čekalo na Barnabáška doma překvapení. Když ho maminka přivedla ze školky, kolo sice stálo v předsíni, ale chyběla mu ta malá kolečka! Obě dvě! Barnabášek začal natahovat, ale maminka ho nijak neutěšovala, jen mu prohrábla vlasy a řekla: „Až tatínek přijde, naučíš se jezdit na kole pořádně!“

Barnabášek se nemohl dočkat, až se tatínek vrátí. A tatínek se s ním jako každé odpoledne vypravil jezdit na kole.

„Dneska se naučíš jezdit na kole jako dospělí,“ řekl. „Nasedni!“

Barnabášek se ale na kolo nedokázal ani posadit, protože teď bylo vratké a pořád mu padalo na zem. Tatínek mu musel podržet řídítka, aby se dokázal vyškrábat na sedlo.

Pořádné ježdění na kole mu nijak moc nešlo. Tatínek ho přidržoval ze zadu, aby se neskácel na stranu, a tak pomalu ujížděli až k obchodu a pak zase zpátky k brance. Sousedky se usmívaly a Zoli vytáhl své vlastní kolo, které bylo mnohem větší a starší, a celou cestu jezdil před Barnabáškem ze strany na stranu, aby mu ukázal, že on už umí jezdit na kole pořádně.

Barnabášek by hrozně rád uměl jezdit na kole tak dobře jako dospělí, ale učení se mu nelíbilo. Druhý den to bylo ještě horší. Tatínek ho občas na chvíli pustil, ale

Barnabášek se vždycky vyděsil a kolo se mu začalo naklánět doprava nebo doleva. Tatínek ho ale povzbuzoval a říkal mu, že je šikula, že se nemá bát a že už trošku jet sám dokáže. Ale Barnabášek měl pořád strach.

Pak se situace trochu zlepšila. Barnabášek se naučil jezdit rychle, takže tatínek vedle něho musel utíkat, ale když kolo pustil, Barnabášek měl pořád strach. Jakmile měl pocit, že ho tatínek nedrží dost pevně, začal křičet: „Drž, tati, drž!“

Uslyšel to Zoli, naskočil na svoje kolo, přijel před Barnabáška, začal se po něm opičit a křičel: „Vrž, tati, vrž!“

Jednoho odpoledne se ale Barnabáškovy ježdění na kole začalo už dařit docela dobře a hrozně se smál tomu, že tatínek musí pořád utíkat vedle něj. Tatínek ale byl celý udýchaný a prohlásil, že už toho má dost.

Barnabášek si ale chtěl objet ještě poslední kolečko, přestože už se skoro setmělo. Maminka ještě nebyla doma, šla k paní doktorce a určitě ještě seděla v čekárně. Když Barnabášek pořád prosil, tatínek mu ještě dovolil naposled objet jedno kolečko. Barnabášek šlapal stále rychleji a tatínek s funěním utíkal vedle něj. A právě ve chvíli, kdy dojeli před

dům tety Gizely, otevřela se branka a v ní se objevil Velký Černý Pes, který za sebou vlekl na vodítku tetu Gizelu,

a pak ještě nějaký hnědý pes, který táhl ještě jednu paní, a okamžitě se ozval hlasitý štěkot.

Tatínek hlasitě vyjekl, ozvala se rána a obě paní začaly křičet. Barnabáškovi se hrozně rychle rozbušilo srdce, slyšel to hlasité štěkání, ale neodvažoval se podívat do stran ani se ohlédnout.

V tu chvíli uviděl maminku, která se právě objevila na rohu.

Barnabášek začal šlapat ještě usilovněji a ujížděl tak rychle, že předjel i pekařské auto, které právě přiváželo čerstvé bochníky chleba. Už neslyšel tatínka ani štěkání psů, viděl jen maminku, která se k němu s úsměvem blížila. Řítil se takovou rychlostí, až se kolem něj zvedl vítr, a pootevřel oči, sice jen trošičku, ale přece jen tak, aby na maminku viděl.

Pak ale maminka musela rychle uskočit na stranu, protože Barnabášek se v té rychlosti nedokázal zastavit. Když konečně zabrzdil a otočil se, tatínka nikde neviděl. Až pak si všiml, že tatínek je před domem tety Gizely a právě se snaží postavit a vymotat se z vodítek. Psi štěkali na celé kolo a obě paní bědovaly a chytaly se za hlavu.

Maminka chytila Barnabáška do náruče a začala ho celého pusinkovat. „Ty už umíš takhle krásně jezdit na kole, Barnabášku?“ divila se.

Pak se vypravili za tatínkem. Naštěstí se moc neuhodil, jen si odřel nohu. Tatínek Barnabáška také pochválil: „Vidíš, jak jsi šikovný! Zítra už to půjde i bez psů.“

Večer maminka Barnabáškovi a tatínkovi uvařila moc dobrou večeři.

A tak se Barnabášek naučil jezdit pořádně na kole.

